

Florentina Manea studiază Științe Politice în limba engleză la Facultatea de Științe Politice a Universității din București

Am fost întotdeauna privilegiată pentru că am pielea deschisă la culoare și am trecut ca gagie (neromă) mare parte din copilăria mea. Sinceră să fiu, până în clasa a 2-a habar n-aveam eu ce înseamnă ca noi suntem “țigani” și ceilalți români. Mama mea, în schimb are pielea închisă. La 8 ani, m-a mutat la o școală din centrul orașului, unde învățau numai bogățani. Aici aveam o profă super fițoasă și sofisticată, care târziu mi-am dat seama ca era rasistă. În prima zi de școală, m-a așezat în ultima bancă cu un băiat care era considerat “oaia neagră” a clasei. Pentru că văzuse că mama e romă, a ținut să îi spună neapărat că ea are cea mai bună clasă și că nu vrea să îi fac probleme sau să îi “trag clasa în jos”. Mare parte din semestru nu m-a băgat în seamă, până am început să mă evidențiez că învățam bine și am devenit preferata ei. Nu mai eram roma pentru ea, nu îi mai “trăgeam clasa în jos”, școala mă românizase. Toate bune și frumoase, fast-forward 10 ani mai târziu, sunt la liceu la Coșbuc. Singura romnie din clasă, toți colegii știau, pentru că nu mai aveam probleme să spun ce sunt cu adevărat. Deși niciodată nu m-a discriminat vreun coleg direct, erau tot timpul înțepături sau comentarii rasiste. În situații d-astea spuneam mereu câte ceva să îi înțep înapoi, ce-i drept am gura cam mare. Cumva, ei spuneau că eu nu sunt la fel ca “țigani ăia răi care fură”, pentru ei eram tot gagie. Pentru alții, eram niște extraterestrii care au tradiții exotice și nemaiauzite. În schimb, profesorii nu știau și nu cred că le pasă că sunt eu romă. În clasa a 11-a, făceam economie cu o profa de care erau toți speriați. Ea mă plăcea mult că învățam bine, dar habar nu avea că sunt romă. În perioada aia deja eram implicată în proiecte destinate romilor, și apăream în câteva videoclipuri pe youtube. Le-a văzut și în timpul unei ore, cu toți colegii de față mi-a spus: “Am aflat ceva șocant despre tine, să vii să vorbim după ora. Nu pot să cred!” Mă speriasem de muream, zic doamne ce o fi aflat asta, ce am făcut? După oră mă duc cu inima în gât la ea ca să aud: “Wow tu ești de etnie, habar n-aveam. Nu pot să cred, nu pari deloc măi fată. Sper că nu te-a deranjat că am mai făcut eu comentarii despre voi pe la ore.” Îmi venea să plâng de frustrare și nervi. A spus-o ca și cum existau niște tipare în care trebuia să te încadrezi ca să te numești rom. Pt ea fetele rome erau niște mașinării de făcut copii și fără studii, cu piele închisă. Și cumva, când ești rom pornești tot timpul de la prezumția de vinovăție. Simți presiunea reprezentării, ești tras la răspundere pentru

comportamentul tuturor. Chiar dacă lucrul ăsta se întâmplă în mod real, de foarte multe ori se află doar în propria minte romă: în situații ca astea nu poți să vezi lucrurile altfel decât etnic. M-am simțit atât de jignită că am plecat fără să îi spun nimic. Mai târziu, la facultate, m-am lovit iar de rasism. M-a durut atât de tare ce s-a întâmplat încât mă gândeam foarte serios să mă mut la altă facultate. În încercarea de a explica colegilor de ce nu este acceptabil să facem glume despre “ciori”, am descoperit la ei o mentalitate rasistă atât de înrădăcinată, încât nu voiau să asculte nici ce am de spus. M-au catalogat drept “țigancă proastă care se dă mare că este țigancă”, au refuzat să mă numească romă, spunând ca este un cuvânt inventat de noi ca să furăm România, mi-au spus să mă întorc în India pentru că evident, acolo s-au născut toții romii de pe planeta asta și eu nu aș fi cetățean roman dpdv legal... și cel mai grav, au spus că ar trebui să tac din gură pentru ca a fi rom este o rușine. Dacă tăceam din gură nu își dădea nimeni seama ce sunt pentru că “sunt deșteaptă și frumoasă, nu ca toate țigăncile”, spuneau ei, însemnând că fetele rome sunt proaste, urâte și nu merg la școală sau facultate... după acest episod în care m-am contrazis cu mare parte din colegi, mă așteptam să nu mai fac prieteni și să rămân singură. În schimb, am avut surpriza plăcută ca unii dintre colegi să-mi ia apărarea, să mă întrebe cum mă simt, dacă sunt bine și pot să spun că acest conflict a generat o prietenie foarte frumoasă între mine și anumite persoane de la facultate. Cred că un lucru pe care ar trebui toate fetele și femeile rome să îl audă este că nu trebuie să ne fie niciodată rușine de ceea ce suntem, pentru că oricât ai încerca să ascunzi ce ești, nu poți fugi de tine toată viața. Mai mult, eu cred că este datoria noastră morală să nu rămânem niciodată doar spectatorii unor acte de rasism, trebuie să luăm atitudine, iar atunci când te găsești în postura de victimă, niciodată n-ar trebui să pleci capul și să treci cu vederea, pentru că nu suntem obligați să suportăm ignoranța unor oameni față de cultura noastră.